

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kurczaparti-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények előfize-
tési pénzek és hirdetések is
küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNY.

Hirdetéseket

és nyilt-téri közleményeket
a kiadóhivatal mérsékelt ár-
jegyzék szerint számít.

Egyes példányok

kaphatók lapunk nyomdájá-
ban valamint Stark Nándor
és Szigethy Z. könyv- és
papirkereskedésében.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Megjelen hetenként háromszor:
vasárnap, szerdán és pénteken reggel.
Egyes szám ára 5 kr.

Főszerkesztő és kiadó-tulajdonos:
SIMA FERENCZ.
Feladó-szerkesztő:
KOVÁTS KÁLMÁN.

Lapunk megrendelhető:
a kiadóhivatalban és lapkihordóink útján,
kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

Az árm. társulat közgyűlése előtt.

(P.) Folyó hó 14-én, vasárnap, tartja meg a körös-tisza-marosi ármentesítő és belvizszabályozó társulat idei rendes közgyűlését H.-M.-Vásárhelyen.

Sok, nagyon sok mondanivalónk lenne ebből az alkalomból. Sajnálatunkra azonban a közelebbi időben feltorlódtak közlendők nagy halmaza megakadályozott bennünket ama szándékunk megvalósításában, hogy egy hosszú cikk sorozatban beható és minden részletre kiterjedő, tárgyilagos kritika alá vonjuk a társulat szervezetét és működését, bonczkés alá vegyük multját, jelenét, és vizsgálat alá jövőjét. Felületes és hiányos kritikát pedig nem akarunk gyakorolni, mert az a tárgy fontosságához képest könnyelműség volna, s talán izgatottsághozná a kedélyeket, anélkül, hogy kellően megvilágosítaná az elméket. Inkább lemondunk tehát ezuttal a kritikáról, hogysem hiányos, vagy ki nem elégitő információt nyújtunk a közönségnek.

Egy pár megjegyzést azonban még is meg kell kockáztatnunk.

Figyelmeztetjük az ártérbirtokosokat első sorban is arra, hogy a társulati költségvetés különböző tételei szerint az igazgatás költségei — személyi kiadások, irodai költségek, napidijak, utazási költségek czimén — nem kevesebb, mint 83,062, mond nyolcvan három ezer hatvankét forintba ruagnak.

Oly rengeteg összeg ez, hogy akárhány miniszterium van, a melynek költségvetése ebben a rovatban sokkal szerényebb összeggel szerepel. Rettenetes luksusznak és könnyelmű bőkezűségnek kell tehát uralkodni a társulat igazgatásában, mert körültekintő takarékoság mellett ilyen horribilis összegre nem nőhet egy társulat igazgatásának költsége.

Ezt a gazdálkodást meg kell szüntetni, s addig is, míg megszüntethető lesz — szűkebb korlátok közé kell szorítani; mert ha ez sokáig így marad, lassanként fölemészti az ártérbirtokosok anyagi erejét.

Nem a társulat vezetősége iránt táplált ellenséges indulat mondatja ezt velünk — a mit szeretnek szemünkre hányni — hanem mondatja az az ijesztő numerus, melyet fentebb idéztünk a költségvetésből, s melytől bizonyára az érdekeltség minden tagja megdöbben és visszariad.

A másik dolog, a melyre az ártérbirtokosok figyelmét fel kell hívunk — az idej kirovás kérdése. Két évi kezelési költséget egyszerre róttak ki az idén, midőn az alföldi birtokosok amugy is válsággal küzdenek. Ennél fatálisabb baklövést nem tehetett volna a társulat vezetősége. De ha már megcsele-

kedte, legalább arra legyen gondja a társulati közgyűlésnek, hogy ne engedje az idej kirovást egzekuczió útján behajtani. A társulat működésében szünet nem állhat be, ezt elismerjük mi is; a működéshez pedig pénz kell; s így eszünk ágában sincs azt tanácsolni, hogy a nélkülözhetlen eszközt, a pénzt tagadják meg a társulat vezetőségétől. De a mulhatatlan kiadások fedezésére nyuljanak inkább a pénzkészlethez, mely a felvett kölcsönből a társulat rendelkezésére áll. Ne zaklassák a birtokosokat legalább addig, míg az ideiglenes kirovások fölött tartandó lesz a számolás be nem lesz fejezve, hogy azoknak, a kik a multban többet fizettek a kelletinél, alkalmuk legyen visszkövetelésüket folyó tartozásukba beszámítani.

S ezzel elérkeztünk a harmadik fontos dologhoz, melyre rá kell irányoznunk a közgyűlés figyelmét. A leszámolás gyors befejezése nagy érdekét képezi az ártérbirtokosoknak; siettesék tehát a munkát a legérellyesebben, és ne engedjék, hogy az olyan aluszékony módon készüljön, a mint a társulat vezetősége kontemplálja.

Mert épen a mai viszonyok között és épen a leszámolás várható eredményére nézve áll az a közmondás, hogy: „kétszer ad, a ki gyorsan ad.“

Vármegyei közgyűlés.

— Első nap. —

A főispán beigtatását követő napon, okt. 9-én kezdődött a vármegye őszi rendes közgyűlése — szokatlanul békés hangulatban. Konstatáljuk, hogy ez a jelenség általános tetszést keltett. A harczok viharaiában megedzett megyebizottsági tagok kételkedő arczzal, de örvendező hangon mondogatták: „Hát csakugyan a béke galambja szállott volna közénk?“ „Bizony ideje is volna“ — feleltek rá önmaguknak, s egy reményteljes pillantást vetettek az elnöki szék felé.

Vadnay Andor főispán megnyitván az ülést, örömet fejezte ki a fölött, hogy a megyebizottsági tagok szép számmal jelentek meg, a mit a személye iránt nyilvánuló figyelemnek tekint.

Az alispáni évnegyedes jelentés — szokás ellenére — ezuttal minden észrevétel nélkül tudomásul vétetett. Hasonló sorsban részesültek a tárgyszorozatok 2—6 pontjai alatt felsorolt miniszteri leiratok is; azzal az eltéréssel, hogy Festetich Andor gróf és Eötvös Loránd báró, minisztereket, ki nevezetésük alkalmából, feliratilag üdvözli a vármegye közönsége.

A tudomásul vételben annyira benne volt a közgyűlés, hogy midőn Tallián Béla volt főispán bucsuzó levelét fölolvasták, s a referens száraz hangon jelentette, hogy az állandó választmány a levelet egyszerűen tudomásul vétetni javasolja — siri csend uralkodott a teremben. Az ajkak makacsul lezárva maradtak, az arcokon egyetlen izom se mozdult meg, s a szemekben hideg közöny, sőt bizonyos visszataszító merevség ült. Az ellenzék és maga a főispán is, csodálkozással hordozta körül tekintetét a megyepárt tömör sorain, várva, hogy

valaki, ha más nem, hát valamelyik főtisztviselő, legalább elbucszatja a volt megyefőnököt, aki a pakuliczkodásnak áldozta fel főispáni tekintélyét és állását, — de nem vállalkozott senki a felszólalásra, s végre a főispán — látható kedvetlenséggel enuncziálta, hogy az állandó választmány határozati javaslata egyhangulag elfogadtatik. Ekkor fölkel Sima Ferencz, a vármegyei ellenzék vezére, s annak megjegyzése mellett, hogy a szó most tulajdonképen nem őt illetné, aki köztudomás szerint harczban állott a volt főispánnal, — mindazonáltal nem hallgathatja el azt a nézetét, hogy a közönséges udvariasság megköveteli, hogy annak a férfinak, a ki két évig állott a vármegye élén, megleghangu bucsuzó levelére viszonzásul köszönetét és elismerését fejezze ki a vármegye közönsége. Ezt egyhangulag el is fogadták, s ezzel a Tallián-korszak fölött örökre legördült a függöny.

Ezután a dorozsmai főszolgabírói állás betöltésére került a sor. Erre az állásra nem két pályázó volt — mint a minap tévesen jejeztük — hanem három, és pedig: Mátéffy Kálmán, Siági Bálint és Kossa László. A kijelölt bizottság mind a három folyamodót kandidálta, de szavazásra nem került a dolog, mert a megyepárt Mátéffy Kálmán mellett foglalt állást, az ellenzék pedig nem vett részt a választásban. Így közfelkiáltással Mátéffy Kálmánt választották meg.

A be nem avatottak előtt feltűnt az ellenzék magatartása, — mert lapunk vasárnapi számában jejeztük, hogy az ellenzék — személyes okokból — Siági Bálintra fog szavazni. Ez elhatározás megváltoztatásának magyarázatául meg kell jegyeznünk, hogy az utolsó órában kézbesítettek egy jegyzőkönyvet Sima Ferencz országgyűlési képviselőnek, mint a vármegyei ellenzék vezérének, a mely jegyzőkönyvben az áll, hogy a dorozsmai járás közséjei értekezletet tartván, egyhangulag Mátéffy Kálmán jelöltsége mellett foglalt állást. Minthogy régi uzus, hogy a járási tisztviselők választásánál a járásbeliek óhajta rendszerint mérvadónak tekintetik, a vármegyei ellenzék respektálta az említett értekezleti jegyzőkönyvben foglalt megállapodást, a mit annál könnyebben megtehetett, mivel ellenzéki jelölt nem volt.

Mátéffy megválasztása folytán megüresedett az I-ső aljegyzői állás, a melyre az egyedül pályázó Tari Istváa II-od aljegyzőt — aki az előléptetést valóban megérdemelte — egyhangulag megválasztották. A II-od aljegyzőségre a szintén egyedül pályázó Nagy Sándor tiszteletbeli aljegyző — a kinek hivatalos működése ellen senkinek sem lehet és nincs is kifogása — hasonló módon egyhangulag választott meg.

Következett a Kárász alapítványnál üresedésben levő ösztöndíjas hely adományozása. Öt fiatal leányka pályázott az ösztöndíjra, u. m.: Balassa Róza, (néhai Balassa Lajos volt megyei aljegyző leánya) Macskási Vilma (Macskási volt szentesi evang. tanító leánya) Hoffer Jolán Etelka (néhai Hoffer Antal volt szentesi közjegyző leánya) Virágh Izabella (néhai Virágh Lajos ügyvéd leánya) és Pap Margit (néhai Pap Ödön volt csanyi jegyző leánya).

A felkiáltásokból mindjárt látszott ugyan hogy Balassa Róza mellett van a nagy többség; nagyobb bizonyosság okáért azonban a főispán elrendelte a szavazást: melynek az lett az eredménye, hogy Balassa Róza 78, Virágh Izabella 26, Hoffer Jolán Etelka 9, Macskási Vilma 1 szavazatot kapott; s így Balassa Róza nyerte el az ösztöndíjat.

A belügyminiszter rendelete folytán utasítva lettek a községek, hogy a vadászterületeik bérbeadá-

sára vonatkozó hirdetmények közzétételének módjáról szabályrendeletet alkossanak.

A 15 éven alóli gyermekeknek a nyilvános mulatóhelyekről való távollátása iránt alkotott vármegyei szabályrendelet miniszterileg jóváhagyatván, végrehajtásra a községeknek kiadatik.

A belügyminiszter jóváhagyta a vármegyének azt a határozatát, melylyel a Budapesten felállítandó Kossuth szoborra 500 frtot szavazott meg, és melylyel kimondta, hogy Kossuth Lajos és Deák Ferencz arcképeit a közgyűlési terem számára lefesteti. Ennek kapcsán Fló János szép beszédben indítványozta, hogy festesse le a vármegye egykori nagyevű követjének, Klauzál Gábornak arcképét is, mert ezzel kegyeletes kötelességet teljesít. A közgyűlés az indítványt egyhangulag elfogadta.

Hajdu és Torontál vármegyék körlevelét a főrendiház újjászervezése iránt, egyszerűen tudomásul vették, mivel a vármegye már előzőleg hasonló szellemű feliratot intézett az országgyűléshez.

Fogarasi vármegye körlevelét, melyben az országgyűlési képviselők választásáról szóló törvény módosítása iránt az országgyűléshez intézett feiratát, pártolás végett, megküldi — az állandó választmány tudomásul vétetni javasolta. Sima Ferencz azonban kifejtette, hogy a fogarasi feliratban nem — mint az állandó választmány állítja — csupán az erdélyrészi viszonyokról van szó, hanem általában; a cenzus egységes alapon való szabályozásáról és leszállításáról. A felirat ezen részéhez hozzájárulni pedig Csongrádvármegyének is nagy oka van, mert a cenzus a vármegye területén egész a képtelenségig eltérő; így például Szentesen 5 ft, Csongrádon már 21 ft, Szegváron 18 ft, földadó képezi a választási jog alapját. Indítványozza, hogy a cenzus leszállítása és különösen egységessé tétele iránt írjon fel a megye közönsége. Ezt a közgyűlés — miután az alispán is hozzájárult — egyhangulag elfogadta.

Tallián Béla volt főispán átiratát, melyben a vármegye történelmi nevezetességű helyeinek és eseményeinek megörökítésére hívja fel a megye közönségét — a történelmi jelentőségű helyek és a megörökítendő események kijelölése, valamint a költségek fedezése iránti javaslatot végett a milleniumi bizottságnak adta ki a közgyűlés.

Az alispán bejelentette, hogy a vármegye monográfiájának elkészítése iránt Zsilinszky Mihály zólyomvármegyei főispánnal egységére lépett. A megállapodás szerint a monográfia 50 ivre terjed, 800 példányban kinyomatva bocsátottatik a vármegye rendelkezésére; Zsilinszky az összes költségek és irói tiszteletdíj fejében 5500 frtot kap; ha pedig a mű esetleg 55 ivig terjedne, az 50 iven felüli részért ivenként még 80 frtot fizet a megye.

Ez némi vitát keltett. Sima Ferencz azt indítványozta, hogy a szerződésben világosan állapítsák meg, hogy a történelmi idő melyik pontjáig terjedjen a monográfia? Fekete Márton ezt helyesli, s az indítványt egészíti ki, hogy a monográfia bezárólag az 1870-ik évig terjedjen, mert akkor lépett életbe a törvényhatóságok új szervezete; s ami azóta történt, az még most is élő emberek cselekményeit ölelve föl, nem sorolható a történelmi múlthoz, vagy legalább objektív földolgozás tárgyát nem képezheti. Balogh János azt szeretné, hogy az 1723 előtti korszak felét foglalja el a műnek. Bánfalvi Lajos ilyen kikötést képtelenségnek tart; s hasonló véleményben van Cicatricis Lajos is. Végre a közgyűlés elfogadta a szerződést a Sima Ferencz által indítványozott és Fekete Márton által kiegészített módosítással.

A horgos-szabadkai út kérdése élénk vitára adott alkalmat. A horgosiak azt kérik — s ennek a kérésnek teljesítését Burg Dénes indítványozta is — hogy a kérdéses út vétessék föl a vármegyei uthalózatba. Csató alispán ellenezte az indítványt, biztatván a horgosiakat, hogy majd jobb karba jön az az út, ha — járási mérnöki állást szervez a vármegye. A főszámvéző és Fekete Márton az alispán álláspontját támogatták; míg Sima Ferencz a Burg Dénes indítványa mellett huzott kardot; mert ő — ugymond — mindig készségeken támogatja azt a törekvést, hogy mentől több, és mentől jobb utja legyen a vármegyének. Beszédének további részében kifejtette Sima hogy a horgosiak leginkább a szabadkai utat használják, s nagy abszurdum, hogy a vármegyei uthalózatba mégis nem a horgos-szabadkai, hanem a horgos-kanizsai ut van fölvéve, a melyen horgosi

ember alig közlekedik, s a mely nem is az ő érdekében, hanem a Tallián Béla volt főispán kedvéért lett megyei úttá téve, mert Tallián Kanizsáról jövet egyszer elakadt rajta. Méltányos dolog, hogy Horgos kérelme tekintetbe vétessék, mert a község 3 ezer forintnál jóval többel járul a vármegyei utadó alaphoz, s a horgos-szabadkai ut nem kerülne többé 3 4 száz forintnál a mi csak tizedrésze a horgosiak utadójának.

Azonban hasztalan beszélt Sima és Burg, a horgosiak kérelmét 16 szótöbbséggel leszavazta a közgyűlés.

Ezután még tudomásul vétetett, hogy a Kelemen Béla volt dorozsmai főszolgabíró ellen folytatott fegyelmi eljárás, a nevezett főszolgabíró lemondása folytán, be lett szüntetve.

Itt megszakadt a tárgyalás, melynek folytatását a főispán másnapra halasztotta.

— Második nap. —

Az első napi nagy békesség után egy kis háború következett. A harci kedv tüze megcsillant a szemekben; az idegesség majdnem a haragig fokozódott; éles, kemény szavak röpködtek a levegőben; s már azt hittük, hogy a mérkőzésből ádáz tusa lesz. De apránként még is elcsitult a zivatar, a harag sötét föllegei tova huzódtak, s végre megint kitisztult a láthatár.

A támadást az ellenzék kezdte, de az okot a megyepárt szolgáltatta azzal, hogy a pajtáskodás a cinikus szellemét belevitte a tárgyalásba. Hiába, a megrögzött régi rossz szokásokat nehéz levetkőzni. De talán — legalább a vármegye főtisztviselőinek — még se kellett volna az új főispán előtt mindjárt az első közgyűlésen, a közügyek kezelésében használt pártmérleget ilyen leplezetlenül bemutatni.

A második napon különben a következő módon folyt le a tárgyalás:

A vármegye jövő évi költségelirányzatánál Réti Ferencz csongrádi főszolgabíró az iránt szólalt fel, hogy a főszolgabíroságoknál hagyják meg az eddig alkalmazott díjnokokat. A főszámvéző lebetel lennek mondta a kívánság teljesítését, mert a díjnokok fizetésére nincs fedezet; ez a kiadás csak abból a pótdából lenne fedezhető, a mit az adminisztráció javítása érdekében akar kivetni a vármegye; de az ide vonatkozó határozat fölött még nem döntött a belügyminiszter. Mire a főispán megjegyezte, hogy a kérdéses határozat jóváhagyása már rövid idő múlva várható. Ezt a kijelentést örömmel hallotta a közgyűlés, és elfogadta a költség elirányzatot.

A műtök építésére felveendő 600,000 frtos kölcsönt sokalja a kereskedelmi miniszter, mert — szerinte — a vármegyei utadó alap egy félmillió kölcsönnél többet meg nem bír; egyuttal ajánlja a vármegyének, hogy a szentes-orosházi vonalat is műtűtt építse ki. A vármegye ragaszkodik előbbi határozatához, feliratilag felvilágosítja a minisztert, hogy a 600,000 frtos kölcsön törlesztési részleteinek fedezésére elegendő az utadó-alap; a szentes-orosházi utat pedig csak úgy lenne hajlandó műtűtt kiépíteni, ha az érdekelt községek, illetőleg uradalmak a költségek felét viselnék.

Ezután következett a zivatar, abból az alkalomból, hogy Réti Ferencz csongrádi főszolgabíró, a saját hivatala részére a saját házában kivett helyiségen változtatást tett, a mennyiben a szolgabírosági személyzetet az istállóból átalakított helyiségbe tette át, s ehhez kérte a vármegye beleegyezését, illetőleg a haszonbéri szerződés megfelelő módosítását.

Az állandó választmány a kérelem elutasítását és azt javasolta, hogy a haszonbérletet mondja fel a vármegye Rétiének. Ezzel ellentétben Cicatricis főjegyző pártolta a Réti kérelmét.

Sima Ferencz kijelentette, hogy nem a főszolgabíró kényelmét, hanem a község érdekét kell szemelőlteni tartani; már pedig a Réti Ferencz háza a város szélén, félreeső helyen van, s a helyiség is alkalmatlan. Arra kell tehát törekedni, hogy a szolgabírói hivatal a város központjára, alkalmas épületben helyeztessék el; ezért pártolja az állandó választmány javaslatát.

Csató Zsigmond alispán pártolja a háztulajdonos főszolgabíró kérelmét, mert ő megszemlélte és alkalmasnak tartja a helyiséget, és nem hiszi, hogy Csongrádon 200 frt lakbérért alkalmas helyiséget lehetne kapni.

Hegyi Antal csodálkozik azon, hogy a főtisztviselők ilyen ügyet védelmeznek. Hiszen a főszolgabíró épülete egy szük sikátorban, sárfészekben és a város szélén, annyira eldugott helyen van, hogy szülő — aki pedig ismeri Csongrádon a járást — a napokban nem tudta megtalálni a szolgabírói hivatalt. Az a helyiség, melybe Réti ur a saját hivatali személyzetét át akarja helyezni, egy istállóból és kamrából van átalakítva. Az alispán állítása pedig, hogy Csongrádon 200 frtért nem lehet alkalmas helyiséget kapni — épen nem felel meg a valóságnak.

Kiss Zsigmond csupán jogi szempontból itéli meg a kérdést, s úgy találja, hogy a szerződést felbontani nem lehet, s így arról nem is lehet beszélni, hogy a helyiség alkalmas-e vagy nem; hanem csak arról, hogy megengedjük-e a változtatást? Ő nem ismeri azt a helyiséget, de ha az alispán jónak találja, akkor neki is jó, mert ő feltétlenül megbizik az alispántól nyert információban, s meg kell abban bizonia a közgyűlésnek is.

Balogh János megjegyzi, hogy a helyiség alkalmatos volta felett meddő dolog vitatkozni, mert ez csak az izlés kérdése. Egyébiránt csatlakozik a Kiss Zsigmond jogi felfogásához.

Sima Ferencz nem hagyhatja szó nélkül Kiss Zsigmond azon kijelentését, hogy az alispántól nyert információban feltétlenül meg kell bizonia. Nagyon sok keserű tapasztalata van ennek a vármegyének az alispánoktól nyert információk megbízhatatlansága felől. Ő nem ad arra semmit, hogy pajtáskodásból mi tetszik az alispánnak, hanem arra ad, hogy mi tetszik a csongrádi közönségnek.

Kiss Zsigmond nagy hévvel ismétli, hogy amit a vármegye első tisztviselője mond, azt el kell hinni. Ő nem tapasztalt soha olyanokat, a melyek a tisztviselők megbízhatóságát kétségessé tennék; s az ő szemében több az alispán szava, mint a csongrádiaké.

Erre a nagy feldicsérésre az alispánt is elragadta a hév, és felpattanva, erélyes hangon kijelentette, hogy visszautasítja a Sima Ferencz támadását, mert ő nem szokott soha olyant mondani, a mi ellenkezik a valósággal.

Sima Ferencz metsző hangon ismételte, hogy nagy okai vannak a hivatalos helyekről származó információk megbízhatóságában kételkedni. A vármegyei tisztikar már sokszor tévedésbe ejtette, és az ország előtt is kompromittálta a megyét. Csató Zsigmond egyéni tisztességét nem kívánja érinteni, de mint alispán iránt bizalmatlanságot táplál; s fenntartja magának, hogy ezt a bizalmatlanságot a legközelebbi alkalommal bővebben indokolja.

Erre a kemény beszédre a megyepárt részéről senki se mondott kádencziát. A heves és izgalmas vita vége az lett, hogy a Réti Ferencz kérelmét elutasította a közgyűlés.

Aztán gyors tempóban folyt a tárgyalás. A feszültséget azonban csak a főispán szüntette meg, midőn tárgyalás közben incidenciatéren kijelentette, hogy dr. László Endrét tiszteletbeli megyei főorvosnak, Siági Bálintot tiszteletbeli főszolgabírónak és dr. Csucs Jánost tiszteletbeli aljegyzőnek kinevezi. A felszendülő éljenzésben elolvadt a harag, és aztán helyre állott a nyugalom.

Szentes város pótköltségvetésénél volt egy kis vita, melyben Sima Ferencz, Bánfalvi Lajos, Albertényi Antal és Réti Ferencz vettek részt. Bánfalvi sürgette, hogy az alispán és megyei számvézőség tüzetesen vizsgálja meg Szentes város háztartását; a mihez Sima is hozzájárult, mert — ugymond — soha se zárkózik el oly kívánság elől, hogy a hatóságok sáfarkodása vizsgálat tárgyává tétessék.

A szentesvárosi rendőrség újjászervezése jóváhagyatott. Ennél a tételnél Pataki József a rendőrség felcizfrázása miatt. Szánthó Dániel pedig az új rendőrkapitány némely intézkedései miatt szólalt fel; de felvilágosították őket, hogy kifogásaik részint nem tartoznak a közgyűlés elé, részint pedig olyan intézkedésekre vonatkoznak, a melyek szabályrendeleten alapulnak.

Zsoldos Ferencz felebbezése, melyben a vasuti ártézi kut furatása ellen tiltakozik — mint nem a közgyűlés hatáskörébe tartozó elutasított.

Dorozsma községnek egy külterületi orvosi és egy állatorvosi állás rendszeresítésére vonatkozó határozata elvileg jóváhagyatott; de a község utasítva lett szervezési szabályrendeletének megfelelő módosítására.

Hasonló sorsban részesült Dorozsmának a rendőrbiztosi fizetés fölemelése tárgyában hozott határozata is.

Némi vita támadt Horgos község képviselőtestületének azon határozata fölött, melyben Pákolicz János horgosi plébános elmeállapotának megvizsgálását kérte. A vitában Sima Ferencz, Balogh János, Réti Ferencz és Cicatricisz Lajos vettek részt.

Elfogadtatott az állandó választmány azon javaslatára, hogy a képviselőtestület határozata feloldatik.

A Mindszenti jegyzők munkakörének statutum-szerű szabályozására utasított a község.

Tömörkény község azon kérelme, hogy a Mindszenttel közösen birtok javak közigazgatási zár alá vétessenek] élénk eszmecsere tárgyát képezte. Az állandó választmány azt javasolta, hogy a kérelem ugyan utasítsák el, de kötelezessék Mindszenti község, hogy a közös javakat — a részesedési arány birói eldöntéséig — külön számadás mellett kezelje, a jövedelemből a közös adósságot törlessze, a tiszta jövedelmet pedig a két község lakosságának állami egyenes adója arányában két részre osztva, Tömörkénynek az ötöt, Mindszenti részét minden évben fizesse ki. A vitában részt vettek: Sima Ferencz, Cicatricisz Lajos, Tari Endre, Schlézingér Károly, Réti Ferencz. A közgyűlés az állandó választmány javaslatát fogadta el.

A többi apróbb ügyeknél jelentősebb vita nem volt. A tárgysorozat végén egy nagy csomó községi számadás és költségvetés állott, a miket többnyire jóváhagyott a közgyűlés.

A költségvetésből kiemeljük, hogy: Derekegyház község 12. Dorozsma 55. Fábán-Sebestyén 30. Kistelek 24. Mindszenti 77. Sövényháza 23. Szegvár 72. Tápé 27. Teés 54. százalékos községi adóval adminisztrál. Algyő, Csany, Horgos, Sándorfalva, Szentcsanak községei még nem érkeztek be; Csongrád és Tömörkény pedig visszautasított.

Ezzel a két napos közgyűlés véget ért.

Értesítés és meghívó.

Az I-ső 48-as kör tisztújító közgyűlését a minap f. hó 14-re tűztém ki. Időközben azonban az ármentesítő társulat is kitűzte a maga közgyűlését ugyanazon napra H.-M.-Vásárhelyre. A kör tagjai közül többen figyelmeztettek erre a körülményre, és felkértek, hogy halasztanám el a kör közgyűlését, mert az ármentesítő társulati gyűlésen is óhajtanának résztvenni, s ha a két gyűlés egy napra esik, vagy az egyik, vagy a másikon nem jelenhetnek meg.

Méltányolva ezt a jogos kérelmet, és azon óhajlás által vezéreltetve, hogy közgyűlésünkön tagtársaink teljes számban megjelenjenek: a kör közgyűlését ezennel f. hó 21-ik napjának délutáni 3 órájára halasztom el, s felkérem a kör t. tagjait, hogy akkor a kör helyiségében megjelenni sziveskedjenek.

Szentcsanak, 1894. okt. 10.

Sima Ferencz,
elnök.

Helyi és vegyes hírek.

(r.) — Személyi hír. Vadnay Andor dr. főispán, szerdán este Budapestre utazott. Ugyanekkor és ugyanoda utazott el lapunk főszerkesztője, Sima Ferencz országgyűlési képviselő is, nejevel együtt.

(r.) A főispán és a megyebeli sajtó. Vadnay Andor dr. főispánját nem jó szemmel nézi a zsidóság és a pákuliczok egyrésze. A vármegye területén egyszerre három lap intézett ellene részint nyílt, részint burkolt támadást. A „Szegedi Napló” attól tart, hogy a főispánban föltámadhatnak az antiszemita reminiscenciák; és e fölött való aggodalmában nagy bizalmatlansággal és ellenszenvvel fogadja a Vadnay-korszakot. A „Csongrádi Lap” című pákulicz ujság — melynek szerkesztőségéhez a csongrádi főjegyzőt és főszerkesztőt bizalmas nekusz

fűzi — szintén támadást intézett a főispán ellen, s a támadó cikket tartalmazó lapot udvariassan meg is küldte a főispánnak; aki azonban — mint halljuk — visszaküldte a lapot a figyelmes szerkesztőségnek, azzal a kategorikus megjegyzéssel, hogy: „csak olyan lapot szokott elfogadni, a melyre előfizet.” De mulatságos a Tari Endre szerkesztésében megjelenő „Mindszenti Lap”, a mely fölpanaszolja, hogy úgy a bevonulás, mint a beigtatás oly napra tétetett, mely „zsídó ünnep”; s azon töri a fejcskékjét, hogy ez antisemitizmus legyen-e, vagy pusztán véletlen? De akármelyik — ugymond — mindenesetre oly „tapintatlanság”, melynek ha folytatása lenne, „a zsidók aligha maradnának olyan hűséges támogatói a főispánnak, mint eddig mindig voltak.” Aztán fenyegetés azzal fejezi be a Mindszenti világlat, hogy ha egykori antisemita elveit főispán korában is megtartaná Vadnay Andor, úgy ez „világosan azt mutatja, hogy szakítani akar Csongrád megye eddigi közigazgatási rendszerével, mert annak eddigi tengődése csak a zsidóság összetartó támogatásával volt eddig is fenttartható.” . . . Hát részünkről nem akarunk a dolog érdeméhez szólni. Csak azon töprengünk, hogy micsoda álmatlan éjszakákat okoz ez a világrendítő ijesztgetés a megfenyegetett főispánnak! Még ia humánus dolog lenne, ha Tari urék becses világlatjuk jövő számában egy pár gyöngéd szóval megvizsgálnák „szegény ő méltóságát.”

(r.) Pallavicini őrgróf és Pusztapéter. Lapunk zártakor vesszük Budapestről azt a távirati értesítést, hogy Wekerle Sándor dr. miniszterelnök csütörtökön tárgyalta a pusztapéteriek ügyében Sima Ferencz országgyűlési képviselővel. A miniszterelnök közölte Simával, hogy az őrgróf hajlandó Pusztapétert az ottani lakosságának — a kormány közvetítése mellett — örökáron eladni; és a kormány a közvetítést elvállalta. Ez a kinos ügy tehát végre valahára kedvező megoldást nyer; a minnek annál inkább örvendünk, mert ebből a tényből kiviláglik, hogy az őrgróf sokat dicsért jószívűsége valóban nem zárkózik el a humánizmus elől, ha helyesen informálják. A legnagyobb elismeréssel jegyezzük ezt föl, és kifejezzük azt a reményünket, hogy a nemeslelkű mágnás hasonló főúri kegyességet fog tanusítani az uradalma területén lévő többi község iránt is.

(r.) — Elhalasztott közgyűlés. Az I-ső 48-as kör f. hó 14-re összehívott közgyűlése f. hó 21-re halasztatott el. Figyelmeztetjük olvasóinkat, illetőleg a kör tagjait, az erről szóló és lapunk más helyén közölt elnöki értesítésre.

(r.) — Közveszélyes utak. A társulat belviz csatornáinak mentén elvonuló dülő utak közveszélyes voltáról mindenfelől érkeznek hozzánk a panaszok. Egyértelműleg beszélnek a panaszok, hogy a négy csatorna mentén se korlát, se magasabb árpart nincs, a mi nappal is életveszélyessé, éjjel pedig lehetetlenné teszi ott a kocsival való közlekedést, a mint hogy a minap is egy emberélet esett áldozatul ennek a fonák állapotnak. Figyelmeztetjük a dologra a társulat vezetőségét, de egyúttal kérjük a városi hatóságot is, hogy a közveszélyes utakat sürgősen irassa össze, s minden hatalmában álló eszközzel szüntesse meg ezt az Áfrikába illő állapotot.

(r.) — Örvendetes hír a városi tisztviselőknél. Mint értesültünk, f. hó 8-án leérkezett a vármegyére a belügyminiszter leirata, melylyel megengedi, hogy az árvatári tartalékalap kamat jövedelme a városi tisztviselők fizetésének javítására fordíttassék. A vásárfia tehát itt van; most már csak az a kérdés, hogy — mikép osztozzanak el rajta?

— Halálozás. Mély részvétellel értesülünk, hogy Rambovszki József, városunk sok éven át volt jóbirnevű vendéglőse, f. hó 9-én, 59 éves korában Budapesten meghalt. A halálhír bizonyára Szentesen és környékén széles körben kelt részvétet.

Az élet sok örömeit és viszontagságait átélte férfitől kihűlt tetemei nyugodjanak békében.

— Talált hulla. Megrázó szomorú hírt hozott tegnapelőtt délután a helybeli rendőrkapitánysághoz a mágoosi postás. A postás legény ugyanis a Szentcsanak határát érintő mágoosi országút mentén elvonuló fasort övező árokban egy 30–35 évesnek látszó ember hullájára akadt. Rendőrkapitányságunk nyomban megindította erre a vizsgálatot és Kálló alkapitány behozta a hullát, a mely valószínű, hogy gyilkosság áldozata. Legalább minden jel oda mutat, hogy a szerencsétlent máshol gyilkolták illetve fojtották meg és csak azután vitték az árokba, a hol oly módon fektették le, mintha a halálra előre elkészült volna. Nyakán a hullának kendő volt, a melyet három helyen is összeszorított a gyilkos, nehogy életre ébredjen. A hullát senkinek ismertem fel. Valószínű azonban, hogy egy szegény kereskedő volt a meggyilkolt, a kit pénzéért ölték meg a rablók. A vizsgálat erélyesen folyik és a hullát lefényképeztette a rendőrség, hogy a személyazonosság így később is megállapítható legyen. A rendőri boncolás különben tegnap ment végbe.

— Bitang jószágok. A bitangokba tegnapelőtt 2 gyöngyűköt hajtottak be, a melyek azóta szomorú megadással tűrik sorsukat, a szabadság hiányát. Tulajdonos a kellő igazolás mellett átveheti őket.

— Szemvizsgálat. A trachomások hivatalos szemvizsgálata f. hó 14-én fog a városi közközházban megtartatni.

— Villamos vasuton utazó kínai császár. Budapestén a Teréz-köruton közlekedő villamos vasuti kocsin nagy feltűnést keltett egy csupasz képű uri ember, kinek mellén egy óriási sárga rézből készült csillag lógott. Az érdemjeles férfi a kínai hadsereg részére óhajtott ujonczokat toborzani, azt állítván hogy ő a kínai császár. Midőn a kalauz a viteldiját kérte tőle, főúri mozdulattal egy utalványt adott a pekingi államkincstárhoz. Utastársait legmagasabb kegyérről biztosította és megígérte nekik, hogy legközelebb egy hajórakomány érdemrenddel fogja őket dekorálni. Különösen a hölgyeket méltatta legmagasabb kegyére és czuppanós csókkal kívánta őket kitüntetni, míg végre két markos legény megalékelve a mulatást megfogta a kínai császár ő felségét és egyszerűen kidobták a kocsiból, kit azonban ezen körülmény egy cseppet sem tartott vissza attól, hogy katonatoborzását folytatandó, a következő kocsi fel ne szálljon. Végre a rendőrség vette pártfogásába a kínai császárt és beszállította a nevezetes hatalmasságot a megfigyelő osztályra.

A közönség köréből.

A t. városi tanács figyelmébe.

Nagy meglepetéssel olvastam a „Szentesi Lap” 118-ik számában, hogy Bleier Ignác és társa mérsárosok kérvényt adtak be a t. tanácshoz az iránt, hogy tiltsa be a piacon a marhahus árulást, mert ők képesek a közönséget jó marhahussal ellátni.

Nem szólnék a dologhoz, pedig érdekelt fél vagyok, a mennyiben a piacon egyedül én folytatom a marhahus kimérést; de a Bleier és társa kívánsága nemcsak az én érdekemet sérti, hanem a közönség érdekét is; mert ha ők monopoliummá tehetnék a marhahus kimérést, úgy bannának a közönséggel, ahogy nekik tetszik; míg az én konkurrencziám mellett mégse tehetik azt olyan szabadon, mivel már is elhódítottam tőlük sok előkelő házat, a hová tölem hordatják a húst; s legközelebb a piac közelében egy mérsárszéket állítok, a melyben kőserhust is fogok tartani, hogy a t. közönség ne legyen a Bleierék kénye-kedvének kiszolgáltata.

Reményilem tehát, hogy a t. tanács, ha nem is az én érdekemből de a fogyasztó közönség érdekeire való tekintetből elfogja utasítani a Bleier és társa haszonlesésből és kenyérrigységből származó kérelmét.

Szentcsanak, 1894. okt. 10.

Tisztelettel:

Kovács János,
mérsáros mester.

Részünkről is feltétlenül kizártnak tartjuk, hogy a tanács monopoliummá tegye a marhahus kimérést. Hiszen, ha jól emlékezünk, már maga a város is akart mérsárszékeket állíttatni, hogy a közönség kizsákmányolását megakadályozza. Sőt a mint nem régebben irtuk, hasonló czélból egy részvénytársaság is van alakulóban. És ha valahol a kerek földön, úgy épen Szentesen van a legégetőbb szükség a husmérés tekintetében a legszélesebb körű konkurrenczia megteremtésére, ápolására és fejlesztésére, mert sehol a világon nincs olyan eldorádója a mérsárosoknak, mint itt, a hol a rendőrség kegyéből és atyafiságot el ézésébl azt tehetik a publikummal, a mit akarnak.

Olyan abszurdumot tehát nem tehet, s hisszük, hogy nem is fog tenni a tanács, hogy a konkurrencziát korlátozza. Szerk.

EPILEPSIA

visszaesés nélkül gyógyítható. Ezer eset bizonyítja a tudománynak csodaszerű eredményét.

Bélyeg beküldése mellett kimerítő választ ad:

„Office Sanitas“, Paris
30. Faubourg Montmartre.

Hirdetmény.

Szentes város tulajdonát képező földi rév- és kompdij szedési jogának bérlete f. év november hó 1-én lejár — miért is ezen jog bérlete f. évi október 20-án délelőtt 9 órakor — a tanácsteremben megtartandó — nyilvános árverés mellett fog újból 3 évre kiadatni.

Felhivatnak bérteni szándékozók, hogy 110 frt bánatpénzzel ellátva a kitűzött időben és helyen jelenjenek meg.

A feltételek alulirotnál a tanácsteremben megtekinthetők.

Szentesen, 1894. október 5.

Novobáczky Győző,
tanácsnok.

3—3

Kiadó lakások

Családi körülmények folytán Szentesről végleg eltávozom, s így I. tized 590. szám alatti házamnál több rendbeli esetleg az egész lakás jutányos ár mellett kiadó, és azonnal is elfoglalható, bővebben értekezhetni fenti számú házamnál. **Kanász Nagy Sára.** 3—3

Halvacsora.

A Kass-szállodában ma este halász által főzött halvacsora lesz.

1211., 1213. és 1251. szám—1894. v.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szentesi kir. jbiróság 1894. évi 5446, 6265, 6313. számú végzése következtében dr. Polacsek Albert ügyvéd által képviselt Hoffer Miksa, Keller Mór és Lóvi Sándor javára Ehrmann N. Illés szentesi lakos ellen 536 frt 64 kr. s jár. erejéig fogantatosított kielégítési végrehajtás útján le és felül foglalt és 1533 frt 63 kr-ra becsült bolti cikkek és más tárgyakból álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a szentesi kir. bíróság 7168.—1894. számú végzése folytán 536 frt 64 kr. tőkekövetelés, ennek a végzésekben jelzett napoktól járó 6% kamatai és pedig összesen 124 frt 20 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig Szentesen, alperes lakásán és üzletében leendő eszközésére **1894. évi okt. hó 12-ik** napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Szentesen, 1894. évi okt. hó 2-án.

Végh Sándor,
bíróági végreh.

1212 szám—1894. v.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szentesi kir. jbiróság 1894. 6386 számú végzése következtében dr. Purjesz János ügyvéd által képviselt Szentesi keresk. részvénytársaság javára Ehrmann N. Illés szentesi lakos ellen 224 frt 86 kr. s jár. erejéig fogantatosított biztosítási végrehajtás útján le és felül foglalt és 1533 frt 63 kr-ra becsült bolti cikkek és más tárgyakból álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a szentesi kir. bíróság 7168—1894. számú végzése folytán 224 frt 86 kr. tőkekövetelés, ennek 1894. évi júliustól kezdve járó 6% kamatai és pedig összesen 30 frt 24 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig Szentesen, alperes lakásán és üzletében leendő eszközésére **1894. évi okt. hó 12-ik** napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Szentesen, 1894. évi okt. hó 2-án.

Végh Sándor,
bíróági végreh.

Ifj. Sarkadi Nagy Mihály

Szénássy-féle háza, Nagytőkén 56 hold szántó és bökényi 13 hold kaszáló földje előnyös fizetési feltételek mellett eladó; értekezni lehet III. tized 202. sz. a.

Máriaczei Gyomorcseppek

nagyszerűen hatnak gyomor bajknál, nélkülözhetetlen és általánosan ismeretes házi és népszerű.

A gyomorbetegség tünetei: étvágytalanság, gyomorgyengeség, búzós lehelet, felfútság, savanyu felbőgés, hasmenés, gyomorfűzés, felesleges nyálkiválasztás, sárgaság, undor és hányás, gyomorgörcs, szűkülés.

Hathatós gyogyszernak bizonyult fejfájásnál, a menyinyben ez a gyomortól származott, gyomortürelhelésnél étellekkel és italokkal, glisztiák, májbajok és hámorrhoidáknál.

Említett bajknál a **Máriaczei gyomorcseppek** évek óta kitűnőnek bizonyultak, a mit száz meg száz bizonyítvány tanusít. Egy kis üveg ára használati utasítással együtt 40 kr., nagy üveg ára 70 kr. — Magyarországi főraktár:

Török József gyogyszertára
Budapest. Király utca 12. sz.

A védjegyet és aláírást tüzetesen tessék megtekinteni!! Csak oly cseppeket tessék elfogadni, melyeknek burkolatára sód szalag van ragasztva a készítő aláírásával (C. Brady) és ezen szavakkal: „Valódiságát bizonyítom“.

A **Máriaczei gyomorcseppek** valódián kaphatók.

Szentesen: Várady Lajos és Phodradszky Ferencz. Kunszentmártonban: Szilárdfy Károly s Remetei Dezső gyogyszertáraiban. 40

LISZT-RAKTÁR.

Tudomására hozzuk a nagyérdemű közönségnek, hogy **gőzmalmunkból** több liszt-raktárt rendeztünk be, és pedig:

Szentesen: Dóka Bálint részére a piacon Szücs Dániel-féle házban és gőzmalmunk telepén.
Kunszentmártonban: Masáth József kereskedőnél.
Mindszenten: Kruzslics István-nál.
Csongrádon: Bartus István-nál.

Hol **finom és kenyérliszt, derceze és korpa** mindig bármily mennyiségben a legolcsóbb áron kapható.

Szentes, 1894. október hó.

SIMA FERENCZ ÉS TÁRSA.

Már kedden **Lembergi** húzás! **kiállítási**

SORSJEGYEK à **1 FRT.**

FÖNYEREMÉNY 60.000 FORINT.

11 Sorsjegyek 10 frt —
6 „ „ 5 „ 50

Dijmentes és húzásjegyzékért 20 kr. beküldendő.

Kapható:

A lemergi országos
kiállítás sorsjegy-irodájában
BÉCS, Bartenstein-utca 4.

13—14